

Endavant

BUTLLETI INTERIOR DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

EDITORIAL

La política exterior de Franco

La nostra Península és un dels països on les organitzacions i l'opinió en general s'han interessat menys en la política exterior que feien — o que no feien — els seus governs. El màxim que han fet és interessar-se pels moviments d'opinió internacionals, que no és la mateixa cosa. D'aquesta manca d'interès per la vida exterior del nostre poble n'hem pagat moltes vegades tràgiques conseqüències. A Catalunya, es veu que vàrem artrir tant escarmentats de les conseqüències de la política exterior catalana del 1714 que, com a poble, no ens han quedat mai més ganes de fer-ne.

Les organitzacions obreres, per d'interès que els tenia, podien haver estat en aquest sentit més responsables. Lluny d'això, els dirigents dels treballadors, com més revolucionaris es pensaven ésser amb més lleugeresa tractaven aquestes qüestions. Les activitats de política exterior del país, tant si es desenvolupaven en l'aspecte diplomàtic com si era des d'un punt de vista financer, industrial, comercial o cultural, eren considerades com una manifestació de l'activitat del « capitalisme opressor » o del « capitalisme imperialista ». El seu infantillisme i el seu derrotisme a ultrança no els deixava veure que vivien sota la mateixa teulada que la classe antagonica; que els mateixos imperatius geopolítics jugaven igual per a tots els interessos i que precisament pel sol fet de distanciar-nos la direcció del petit món politico-econòmic on vivíem ens obligava a vetllar els seus aspectes exteriors i les influències a què era subjecte.

A Catalunya, el sentiment nacionalista encara va exagerar més aquesta incomprensió. Ens hem posat mo't a la boca la concepció nacional que tenim de la condició política catalana, però no ens comportàvem d'altra manera que comuns simples provincians. Si haguéssim estat conseqüents amb la consciència nacional — que sentíem però que no teníem — hauríem estat els primers interessats en la política exterior de la Península que, vulguem o no, ens atany en grau major pel tipus d'interessos determinants que hi representa Catalunya.

Era tant d'estar per casa el nostre nacionalisme intransigent que, igual que el moviment obrer i republicà, ens acontentàvem amb els « corrents de simpatia » com a manifestació sentimental exterior. Els nostres intel·lectuals en tenen una gran culpa. Poc intel·ligents en política, han ajudat a confondre les afinitats i simpaties de règim i d'idees, en política exterior, amb les necessitats reals que determinaven les nostres con-

dicions polítiques, econòmiques i geogràfiques.

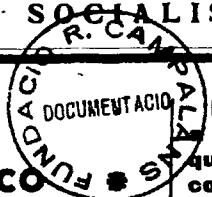
Les guerres civils i les *cuarteladas*, que il·lustren la lamentable història peninsular, s'han pogut recolzar i prendre les característiques en el nostre procés polític interior, però sempre han estat l'exponent d'una intervenció exterior més o menys velada. La trista política colonial, el pes determinant de les inversions de capitals estrangers, la irregularitat en la política d'exportacions, la qualitat parasitària de la nostra producció agrària i industrial, la manca de desenvolupament industrial, les crisis econòmiques, els daltabaixos financers, la paràlisi de la marina mercant, la debilitat de l'Estat, el propi règim, tenen a veure amb aquesta poca necessitat que hem tingut sempre de no interessar-nos a la política exterior que hauria d'haver fet l'Estat. La darrera monarquia va fer-ne una de conseqüent per a mantenir-se, però el dia que va iniciar-ne una altre — pacte amb el futur Eix a través d'Itàlia — va caure. No vàrem ésser nosaltres sols els que la vàrem treure. Sanjurjo-Franco varen reprendre aquesta mateixa política exterior més tard, quan els vents d'Europa els eren més favorables i decisius, i aquesta vegada la varen guanyar. No vàrem ésser nosaltres sols a perdre.

La República va picar de mans quan va trencar el compromís amb Itàlia, però no va saber establir-ne cap pel seu compte. El dia que Herriot va venir a veure Azana, tots els partits obrers i molts republicans varen aixecar el crit al cel, perquè com que havíem fet constar en la meravellòsa Constitució que menyspreàvem la guerra, volíem sobreentendre que no teníem necessitat de cap pacte exterior que pogués conduir-nos-hi. Després tothom va venir a fer la guerra a casa nostra.

I bé; ara est m abocats a una altra alter nativa, en un d'aquells moments crucials que no hem viscut, en envergadura des de l'època napoleònica. El menys que podem fer, dintre la nostra importància actual, és saber què pot fer el nostre país, saber la sort que es juga.

Franco ha seguit una política exterior que els esdeveniments mondia's li han fet fracassar. La successió de fets ha estat tant ràpida que no li ha estat possible una rectificació a temps tot i intentar-la. I la sort del seu règim hi està lligada.

La posició internacional d'Espanya resta confusa a les vigílies de la Conferència de San Francisco. Espanya és, teòricament, un país neutral que ha passat a ésser-ho retractant-se de la condició de no bel·ligerant, favorable a Alemanya. Ha pres part a la guerra

La importància de Catalunya com poble està en relació a la posició que prengui en política exterior com a segona força peninsular.

Fins ara, no hem fet res més que una política provincialista que cobrim amb un sentiment nacionalista

La nostra influència exterior no s'obté donant a conèixer a quatre professors de dret internacional, a un polític o a un escriptor estrangers benevolents el fet diferencial de casa nostra.

Catalunya té importància internacional en tant que és un país determinant a la Península. Es una funció política el saber-ho valoritzar.

contra la U.R.S.S. Ha seguit esgrimint el cavall de propaganda de Hitler: l'anticomunisme, la interpretació real del qual, en política exterior, volia dir per Hitler una política contra la U.R.S.S., i per Franco, contra França. L'slogan anticomunista és solament per a impressionar les classes conservadores. Sense la U.R.S.S. l'anticomunisme tindria encara un caràcter local.

A Hitler, aquest chantage li va rendir fins que, amb l'agressió a Polònia, se'l va obligar a la guerra. Amo d'Europa, va insistir en el seu propòsit inicial i va enviar Rudolf Hess prop d'un grup de conservadors anglesos abans d'emprendre la seva campanya contra la U.R.S.S. Un accident d'aviació, després de tres viatges, va fer sabedor de la maniobra al govern anglès i Hess fou internat com a pres polític. No creiem cometre cap indiscreció fent avui aquest suplement d'informació al mutisme de la premsa d'aleshores.

Franco no ha fet res més, a petita escala, que repetir el mateix procés i n'ha rebut la mateixa resposta. La diferència és que en comptes de fer-ho en avió ho ha fet per carta. El mitjà està en proporció a la importància dels dos casos. Churchill es sent amb prou trunfos a la mà, dintre l'àrea on especula, per a desestimar els que li pugui oferir Franco. I dient Churchill volem dir Anglaterra, perquè l'òrbita internacional que cerca a Franco és la que, en l'hora històrica, li imposa novament la condició de cruella continental del nostre país, les inclinacions tradicionals de les nostres finances, la nacionalitat de les inversions de riquesa exterior dintre la nostre economia. És un retorn a la posició estable de la darrera monarquia i que en l'evolució actual del món esdevé la de tot el nord, occident i sud europeus.

Atenció a tots els que temen plantejar vivament els problemes

Un profund sentiment de responsabilitat deu existir avui en cada un de nosaltres. Vivim dies crítics, impulsats per un huracà de forces socials, exteriors i interiors que pugnen per prendre forma. Coneixem l'odi i el dolor que la covarda represió falangista ha creat en el cor del nostre poble. Sabem tot el mal que ha ensagat la Península i no oblidem tampoc que el rencor acumulat durant tant temps constitueix una matèria explosiva amb la qual no és licit jugar. Seria fàcil avui sortir cridant i insultant, exaltant encara més aquestes passions de venjança de les quals deien els clàssics, malgrat tot, que eren el plaer dels Déus. Però « Unitat » no farà mai això. Ans al contrari, si tenim alguna autoritat entre els nostres amics, si la nostra acció persistent ens dóna algun crèdit en el si del moviment obrer i popular, utilitzem totalment l'un i l'altre per reclamar i exigir dels homes que ens segueixen un clar sentit de responsabilitat, una justa noció del que deuen ésser les nostres accions que son les úniques condicions que poden salvar els superiors interessos del nostre poble.

La política exterior de Franco

(Ve de la pàgina 1)

Si al moviment obrer de casa nostra la experiència no li hagués entrat a bastonades, potser avui miraríem les tribulacions de Franco com una cosa anecdòtica i que atany exclusivament a ell. No és així. La sort de la Península no es podrà rectificar tan fàcilment com abans, sigui qui sigui qui governi, i les coses no hauran passat debades. És aquest el canto tràgic. El destí de molts pobles es juga en aquesta guerra i serà difícil després de rectificar per a retornar al lloc de partida.

Ens entretenim invocant la unitat de tots els defensors de la República perquè ens sembla que no podem fer res sense abans unir-nos. Com si tinguéssim el convenciment que unint-nos podrem fer alguna cosa. Ja esta bé la unitat, mentre el fet d'unir-nos sigui altra cosa que la de sentir-nos menys sols en la desorientació. La cosa de fons és que no sabem quina carta jugar.

No sigui que esperem que els monàrquics llençin el manifest que preparen prenent posició, perquè nosaltres sapiguem quina hem de prendre a contracop i sense iniciativa.

Tantes institucions republicanes que passen pel món la seva supervivència, tantes personalitats que es resisteixen al quarto dels malendregos, però cap iniciativa.

Revindrem a la qüestió.

Ni « segundas vueltas » de venjança ni desordre i llicència per l'assassinat i la requisita incontrolada. La sang dels nostres germans assassinats — cada poble, cada ciutat que varen sembrar d'odi els falangistes — es massa noble per reclamar se de insuficients sacrificis personals. L'últim crit dels nostres companys no va ésser un crit de mort sinó de vida. La bala que va tallar la seva existència no va matar la seva esperança d'un demà millor. És aquesta la il·lusió que nosaltres devem realitzar. I en això si que no deu haver de vacillar mai la nostra voluntat. La represió no ha d'ésser personal sinó social.

Perquè — entenem-nos bé — no demanem venjança i ens oposarem a les venjances. Però que tot el món sàpiga que l'única manera d'evitar-les és fent clara, neta i terminantment justícia. En tots els terrenys, polítics i socials. El problema és tan clar, que solament podrien negar-ho els que estan interessats en desconèixer-lo. I avui aquests tampoc s'atreveixen a escamotejar-lo. Fins i tot el senyor Arrese parla d'una revolució espanyola que ells creien haver decapitat en la persona dels seus militants i que avui s'alça amenaçadora com un mal somni.

Aquesta és la realitat. Els problemes hispànics, el dolor i la tragèdia de la nostra terra, no obeeixen com creuen alguns, a la mala voluntat de la gent que no sap el que vol. No. Hi ha qüestions pendents que exigeixen solucions. I mentre no es resolguin no hi haurà pau a Espanya ni es podrà pensar en un desenrotllament normal de la vida nacional. Per això nosaltres que sentim tota l'angunia d'aquestes qüestions i volem la pau que ens permeti treballar per a edificar demà un món millor, diem i repetim al senyor Arrese — i a tots els Arrese que ho ignoren — que aquí l'únic promotor de desordres és ell i que són ells — els que s'oposen a l'única solució possible dels problemes hispànics — els causants de tantes morts i tanta desgràcia.

Per demà, la cosa està molt més clara. Actualment els salaris de fam i l'excés d'hores extraordinàries de treball, que no arriben mai a equilibrar el pressupost familiar, crearà un greu problema a la nova situació política. No podran arranjar se aquestes coses amb mesures ineficaces. La solució solament pot realitzar-se en un

grandios esforç de sanejament econòmic, començant per destruir els parasitisme que s'ha apoderat de l'Estat i anant a una reestructuració a fons dels preus i dels salaris. Però això plantejarà les qüestions essencials, els problemes permanents de la revolució espanyola : un problema agrari que ningú va saber ordenar-originant així la subproducció i el subconsum de les grans masses populars i que avui no es pot resoldre sense una profunda reorganització. El problema de la Banca i el de la gran indústria, organitzadessobre bases socialistes. Els problemes nacionals que exigeixen una estructuració federal de l'Estat. Un sentit digne i humà de la convivència social. Quines són les forces que s'oposen a aquestes solucions ? Quins varen ésser els que s'aixecaren el 18 de Juliol creient que era suficient afusellar els obrers i els pagesos, per afusellar també la Història ? Aquests són els més responsables del drama actual i l'únic que aconseguen, continuant en el poder és exasperar-lo. En quant a nosaltres, afirmem que solament podem aconseguir la pau que necessita el nostre país donant una solució definitiva a aquests problemes. No volem una guerra civil per cada generació. El moviment obrer, estretament unit als camperols i agermanats amb els intel·lectuals i els homes de sentiments liberals, sabrà donar satisfacció a aquesta angunia social i política que tant sembla atormentar avui al senyor Arrese. Solament aquestes forces poden fer-ho perquè únicament elles poseeixen energies i vitalitat per aquesta suprema missió històrica. Això és el que nosaltres entenem quan parlem de la justícia i és per aquesta gran tasca que ens preparem, avui ja, resolent definitivament el problema de la unitat política i sindical de la classe treballadora, per a que ella representi la força de garantia.

Administració

Les liquidacions d'« Endavant »
deuen enviar-se fins a nova ordre
a Joan Aleu, 40, Place de Verdun,
Castelnaudary (Aude).

ELS SINDICATS I LA NOVA ECONOMIA

Malgrat que la lluita contra el feixisme reclamava la màxima atenció de les Nacions Unides, aquestes, no obstant, es preocupaven de la pau futura, i sobretot de buscar la fórmula que assegurés la de l'interior de cada poble.

Una de les principals qüestions que s'ha plantejat als estadistes és la de solucionar la qüestió social, ja que sense això no hi ha possibilitat d'instaurar una nova economia.

Al parlament anglès, s'han presentat projectes encaminats a cercar una solució.

A la França alliberada, podem constatar que es fan assaigs de tipus socialitzant, els quals podran servir de base a pròximes reformes.

I és que si volem que la pau internacional sigui un fet cal, abans que tot, que aquesta s'estableixi a l'interior de cada poble. Per aconseguir-ho, cal que desapareixi la irritant desigualtat social existent fins ara.

Pel que fa a Catalunya (encara que el problema sigui de caràcter general, cada país el resoldrà d'acord amb la seva psicologia i possibilitats) sabem per experiència que les relacions entre el capital i el treball han estat sempre d'una virulència manifesta.

Les causes? Per un costat, l'egoisme i incomprensió de la classe capitalista, que no ha fet mai cap concessió a la massa treballadora, si no s'hi ha vist forçada per la pressió dels sindicats obrers.

Aquest procedir poc intel·ligent de les classes patronals, ha fet que a casa nostra el sindicalisme es vegés obligat, mantes vegades, a emprar mètodes contundents per arribar a assolir les seves justes reivindicacions.

Tot això, tolerat per un Estat incapaç d'imposar la seva autoritat amb justícia, creava un estat latent de guerra civil, que a més d'entorpir la vida normal del país, comprometia fortament la seva economia.

Els esdeveniments no han de passar pas endebades i cal ésser prou intel·ligent per a saber recollir la lliçó que d'ells es desprèn.

Tothom està d'acord que aquest gran combat que s'ha lliurat en defensa de la llibertat mundial i contra l'esclavatge, ha estat guanyat per tots els homes que tant en el front, en les fàbriques i en la reraguarda, han lluitat al costat de les Nacions Unides.

Es lògic doncs que un cop reneixi l'equilibri al món, s'estableixi una justícia social completa.

Fent justícia hem de reconèixer que el règim capitalista ha assolit èxits remarcables pel que fa a la producció. En canvi la seva capacitat ha fracassat sorollosament en el que fa referència a la distribució dels productes elaborats.

La prova la tenim en que mentre els magatzoms estaven plens de tota classe de productes, mentre es cremava el blat o bé s'lienava el café a la mar, existien al món milions d'obrers sense treball, i que per tant mancaven del més indispensable per a viure.

Cal continuar encara aquesta tràgica expe-

riència? Si volem sincerament la pau del món direm: No!

A temps nous, procediments nous.

I és dins d'aquests procediments nous que els sindicats, tant de tècnics com d'obrers, tenen un lloc important i un treball eficaç a accomplir.

Fins ara, els Sindicats a Catalunya eren simplement uns elements de lluita, ocupats en aconseguir i conservar les reivindicacions obreres. No els era possible poder-se dedicar a res més. El temps que els deixaven funcionar lliurement, l'havien d'emprar, moltes vegades, per anar a la reconquesta de les millores que els patrons pocescrupulosos els havien pres durant el temps que aquells estaven clausurats.

Amb aquesta agitada actuació, hem vist la formació, dins dels Sindicats, de magnífics lluitadors, però amb molt poca preparació per a poder omplir una funció dins l'economia del país.

Per tant, si en l'organització de la nova economia, es vol fer una tasca positiva, és

Agrupació de metges catalans pro renovació de la Medicina

Els membres d'aquesta Agrupació se reuniran a Tolosa del Languedoc els dies 21 i 22 del mes d'Abril, per a discutir les ponències sobre Ensenyament de la Medicina, Medicina familiar i Medicina social, redactades d'acord amb els XV punts aprovats a la reunió de Montpeller dels dies 17 i 18 de Desembre passat. La ponència d'Ensenyament està a càrrec dels doctors Bellido, Battestini, i Joaquim Trias; la de Medicina familiar es confia als doctors Mestre, Puig, Mias i Sicre, i la de Medicina social als doctors Tosquelles, Josep Martí Feced, Sauret i Llambies. Es prega als metges catalans que es troben a França amb els quals no s'hagi pogut posar en relació el Secretariat de l'Agrupament, que facin conèixer llurs adreces al Secretari doctor Francesc Tosquelles *Hôpital Psychiatrique, Saint-Alban (Lozère)* o al doctor J. M. Bellido, 8, rue de la Trinité, Toulouse (Haute-Garonne). S'invita cordialment a la reunió a tots els metges refugiats, i als professionals de les altres carreres sanitàries, com a quantes persones s'interessin pels problemes de la Sanitat o de les Assegurances socials.

precis que els Sindicats hi prenguin la part que lògicament els toca.

Cal que la seva missió no es concreti solament a la de vetllar pels interessos dels obrers, sinó que ha de participar directament en l'organització i direcció de la indústria del país.

Avui dia, ja no és possible de poder sostenir la tesi que el capital ha d'ésser l'amo absolut de la producció i distribució dels productes. El factor treball té una valor més positiva i cal que la seva veu es deixi sentir.

Històricament, sabem que tots els règims quan han arribat a la seva plenitud i han donat tot el rendiment, en voler sostenir-se al poder amb tot i la seva incompetència, n'han estat foragitats violentament.

Ha sonat aquesta hora per l'era capitalista? Vol que sigui també per la violència que se l'hagi d'allunyar d'una direcció en la qual ja no hi té tota l'autoritat?

Els Sindicats entrant a formar part dels consells d'Administració i Direcció de les empreses, portaran una alenada de vida nova i com a conseqüència immediata, es produiran transformacions que es deixaran sentir amb força dins l'economia de cada poble.

Una de les repercussions immediates serà la de reconèixer que tot home que presta la seva col·laboració a una empresa forma part de l'esgranatge que la fa marxar. És lògic i just doncs que si amb el seu esforç contribueix a la producció, participi també directament dels beneficis d'aquesta producció.

Aquesta col·laboració directa dels Sindicats en les indústries del país permetrà, al mateix temps, el formar els equips d'homes preparats que en un dia no massa llunyà seran els que hauran de portar el pes de la nostra economia.

No n'hi ha prou que volguem esmenar i fer concessions de paraula. Calen fets. La humanitat a sobret molt en aquests darrers anys i no toleraria que s'escamotegés la solució d'un problema bàsic per la tranquil·litat pública, com és el problema social.

Entrem dins d'una nova fase de l'organització de l'Estat, i cal adaptar s'hi si no es vol crear un nou clima, més virulent encara de guerra civil.

Avui són les organitzacions obreres que reclamen amb raó la seva participació en la direcció dels afers públics i econòmics de cada país. Son ja majors d'edat i volen introduir reformes profundes en aquestes dues branques capitals de l'organització de cada poble. Reformes que conduiran a un millor benestar col·lectiu afavorint equitativament tots els components d'una Nació sense que cap home pugui estar mancat d'aquell confort i benestar a què té dret com a ciutadà d'un món que es diu civilitzat.

Joan ALEU.

**Treballadors catalans: constituïu a
tots els nuclis de Moviment Socialista de
Catalunya i poseu-los en relació amb el
Secretariat, ENDAVANT, 10, rue de la Tri-
nité, Toulouse, Haute-Garonne.**

Els camperols de Catalunya no poden estar absents a l'hora que es juga la sort del nostre país.

Els problemes immediats dels camperols de Catalunya

Si bé és cert que a Catalunya va existir fins l'any 1939 un problema fonamental a resoldre, també és cert que no va poder resoldre's per no haver-se establert una Llei Agrària que revaloritzés els arrendaments de la terra d'acord amb la producció normal de la mateixa. A més a més del problema que aleshores deixarem penjat existeix, avui, un altre de caràcter immediat que, cal des d'ara, estudiar la solució ha donar-li. L'un era i és l'establir les normes d'explotació agrícola i l'altre és d'ordre reparatiu i reconstructiu.

Són a milers els camperols de Catalunya que han estat llançats arbitràriament de les seves terres; molts empresonats i d'altres executats per la guardia civil. I d'altres han tingut d'abandonar el seu propi país per no voler viure dintre un règim de terror i de misèria. Alguns han mort en els camps de concentració o en la duresa de l'exili. La majoria es troba avui amb la pell i la roba de l'esquena, i quasi tots són d'edats prou avançades per a desfer-se de l'esperança de reconstruir una nova llar, tan bon punt arriuin a la seva Pàtria, si desposseïts com són no troben a l'arribar garantitzats automàticament els seus drets.

Cal preguntar-se: Es que hi pot haver-hi un sol home de sentit comú que pugui creure just que a l'arribar aquest camperol al seu poble hagi d'anar primer a trucar la porta del Jutjat abans que la de casa seva per a poder fer ús del que li han robat? Esperarà que uns senyors, que tal vegada seran al mateix temps els

seus antics propietaris, li concedeixin o no, al cap d'uns mesos — i això anant molt bé — la corresponent autorització per a poder fer ús dels seus drets legítims, d'acord amb el « cuento » inacabable dels tràmits judicials? De moment aquests camperols no tindran altre casa ni altre mitjà de vida a escollir que la presó, l'hospital o el cementiri. Si aquest fet arribés a produir-se dintre el nou ordre de justícia, que els camperols de Catalunya esperen amb tanta il·lusió, seria un crim imperdonable que els faria reobrir les seves sofredres.

Per tant, podem encara evitar les terribles conseqüències que una injustícia semblant podria produir, si és pot a temps el resoldre bé aquesta qüestió. La solució del problema ha de tenir una sola i justa interpretació, i és: que es tingui preparat un Decret, que sigui clar i terminant, a fi i efecte de que tots els treballadors de la terra de Catalunya, que han estat desposseïts en virtut de la política repressiva de Franco, siguin rehabilitats i siguin reparats els danys que s'els ha causat. Immediatament que Catalunya recuperi la seva llibertat, i a través del seu Sindicat respectiu, establir una Llei concedint un Crèdit de Socors Agrícoles a la U. de R. de C. i a la F. S. A. C., per a ajudar tots aquells que per haver estat desposseïts no tindran mitjans econòmics per a reemprendre el seu treball a la terra. Sense això, quin ànim voleu que tinguin els pagesos? I és per això que es fa necessari doncs, que tots els treballadors de la terra de Catalunya s'incorporin, des d'ara, als seus organismes representatius per a defensar-ho pel seu compte, units a les altres organitzacions obreres i republicanes catalanes, per a poder dir ben aviat: a qui estan els camperols de Catalunya decidits i ben organitzats, per anar allà on calgui i fer el que calgui, per Catalunya i per la conquesta de les seves reivindicacions.

Antoni CASADELLA

Els camperols catalans contra Franco

Sl a Catalunya els nostres companys rabassaires lluiten ja fa molt temps contra la tirania dels terratinents feudals que, encoratjats pel sistema d'opressió falangista, multipliquen els atropells contra la pagesia tota nosaltres, ací, tenim la imperiosa obligació de reorganitzar-nos i d'entaular immediatament relació amb aquests camarades de Catalunya i aportar l'ajut moral i personal possible a fi de fer més efectiva la lluita contra els tirans del nostre poble.

A aquest fi, cal que la nostra organització es planteji i examini, d'una manera democràtica, la necessitat d'una entesa amb les altres forces antifeixistes de Catalunya a fi d'ajuntar l'esforç de tots per a precipitar la caiguda de Franco i la Fa'ange.

La Unió de Rabassaires traïria la missió històrica que la pagesia catalana li té confiada, si, en entaular converses i relacions amb les altres forces, oblidés que pel damunt de tota conveniència personal o de grup hi ha els interessos dels camperols catalans que mantenen, avui com ahir, viva llur esperança en la nostra organització. De sempre, la U. de R. ha sortit a la palestra per a la defensa dels drets dels camperols i, avui, el seu objectiu no pot ésser altre.

Creiem que els problemes que se'n plantejaran a casa nostra som nosaltres mateixos els cridats a resoldre'ls i no oblidem que som pagesos catalans i com a tals reclamem un lloc d'honor en la lluita d'alliberació de la nostra terra. Considerem els pagesos d'Iberia com a germans nostres i dignes de la nostra estima, però el problema de la terra té característiques fonamentals en cada nacionalitat de la Península, i és d'acord amb aquestes característiques que cal buscar la solució.

Les discussions plantejades a casa nostra entre els propietaris de la terra i els que la cultiven, tenim la creença que es resoldran millor des de Barcelona que des de Madrid. No perquè els senyors propietaris catalans siguin menys irreductibles que els del restant de la Península, sinó perquè farem que el govern català sigui l'àrbitre obligat i obri amb justícia.

Creiem també que per la salut de la República, hem d'enfonsar per sempre més el triangle Feudo-Clerical Militar puntals del centralisme.

Solidaritat catalana és l'organisme més afí perquè la pagesia catalana pugui concertar una aliança de caràcter circumstancial i condicionada. A la Unió de Rabassaires ningú no pot discutir-li el control i l'hegemonia dels cultivadors catalans, ja que la gran majoria estem enquadrats dins d'aquesta organització. Nosaltres creiem que el dia que la U. de R. decideixi reunir-se amb les altres forces catalanes els pagesos catalans hauran marcat un punt que Franco haurà perdut.

La Unió de Rabassaires té masses interessos a defensar per a conformar-se al silenci i no poder decidir els camins que vol seguir.

UN RABASSAIRE.

Companys:

Us recomanem la lectura del magnífic llibre de poesies **Urgell** obra del nostre amic, el poeta Enric Brufau.

Preu de l'exemplar 33 frs.

Comandes a " Endavant " 10, rue de la Trinité, Toulouse (Haute-Garonne) Girs a J. Aleu. — 40, Place Verdun, Castelnaudary (Aude).

1. La interpretació socialista del Catalanisme

JO no sé ben bé si un socialista català o un socialista resident a Catalunya (per a mi, com a valor polític és la mateixa casa) ha d'interpretar el catalanisme, o bé, ha de veure en el catalanisme un sentiment del socialisme mateix. Els socialistes no catalans són els que, en tot cas, han de fer una interpretació socialista del catalanisme.

Si els socialistes de totes les tendències i de tots els països estan d'acord en el principi clàssic del socialisme, — dret dels pobles a disposar d'ells mateixos —, sembla que no hi hauria d'haver, en aquest sentit, cap problema d'interpretació. Al meu entendre, el problema no està en la interpretació del principi d'auto-determinació, sinó en la seva aplicació com a consigna d'acció política. És en el que fa referència a l'aplicació política d'aquest principi que les opinions dels socialistes discrepen.

Es que podem fer nos la il·lusió que tenen el mateix interès a divulgar el punt de vista socialista sobre els problemes nacionalitaris, el socialista ciutadà d'un estat imperi i el socialista indígena d'una colònia del mateix estat? Faig aquesta remarca, no per a comparar Catalunya amb una colònia, sinó per a trobar un exemple on la contradicció sigui prou forta perquè, sense cap esforç mental, tots la poguem entendre.

Els socialistes que no viuen a Catalunya en tenen prou amb fer constar en el seu programa i dir, de tant en tant, encara que no molt fort, que ells reconeixen el dret de sobirania d'un poble. I ja estan satisfets. En canvi, per a nosaltres catalans o residents a Catalunya no en tenim prou amb reconèixer, sinó que ens cal defensar-ho a totes hores i per tot arreu. Perquè és una causa justa i perquè aqueeta causa és una cosa viva que la trobem al carrer, a la fàbrica, als Ateneus i, fins i tot, a la nostra llar.

El Socialisme de casa nostra ha de reconèixer de ple el dret que té Catalunya a la seva sobirania. Per tant, cal que l'estructura orgànica socialista signi catalana, única manera que els catalans creguin en la sinceritat d'aquesta defensa. Si els socialistes no residents a Catalunya reconeixen, com és d'esperar, aquest estat de fet, el pacte o contacte orgànic necessari per a la unitat de pensament i d'acció relatiu als problemes polítics i socials que interessin

2. La unitat sindical C.N.T.-U.G.T.

ABANS del 19 de juliol, el panorama sindical de casa nostra no era gaire afalagador. Ultra les dues Centrals Sindicals, hi havia un gran nombre de sindicats autònoms escampats per tot arreu i en totes les branques de la indústria. La guerra tingué la virtut de polaritzar el moviment sindical entorn de dos organismes solament: U. G. T. i C. N. T. Aquest avantatge obtingut durant la guerra ha cristal·litzat d'una manera prou forta per a poder esperar que ningú no tornarà a caure, en l'avenir, en els antics errors de disgregació sindical.

Els Comitès d'Enllaç C. N. T. -U. G. T. representen un pas important cap a la futura i permanent unitat de tots els treballadors en el terreny de les lluites econòmiques. Cal, doncs, que aquests Comitès d'Enllaç siguin mantinguts, car són una garantia per a evitar, en el futur, lluites fratricides, quan tots estem convençuts que la unitat obrera serà més necessària que mai.

Ara bé; la unitat obrera no està encara ben interpretada, en el sentit orgànic, amb l'existència d'un pacte inter-sindical. La unitat ideal no serà obtinguda fins que el pacte es transformi en fusió. L'anhel de tots els treballadors és que hi hagi només una Central Sindical. L'única manera d'arribar-hi és que es practiqui, d'una vegada, dintre els Sindicats, una veritable democràcia interna. Fins ara el rol jugat pels sindicats de casa nostra era al d'ésser instruments excel·lents per a obtenir reivindicacions immediates de caràcter econòmic. Avui, tots esperem que els Sindicats, a més de conservar a tota la classe obrera de la Península no serà difícil d'obtenir.

Breument; nosaltres no podem interpretar el problema català, perquè som una part integrant d'aquest poble i Catalunya té consciència de la seva sobirania. Interpretar-lo representaria viure al marge del sentiment nacional.

El nostre deure de socialistes és, doncs, d'identificar-nos amb l'anhel de llibertat que sent tot un poble i ésser-ne, a la vegada, els seus més ardents defensors.

Tot sentiment de llibertat està lligat, d'ença que neix, amb el pensament socialista.

aquest caràcter de lluita, puguin intervenir en l'economia general de l'Estat com una part interessada i portar un control fiscalitzador en les empreses de caràcter privat. Els treballadors, d'acord amb el concepte classista, han d'intervenir, com a classe, en aquest nou terreny de lluita. Intervencionisme classista en totes les branques de l'economia. En nom de res, nosaltres no podem deixar les mans lliures a la burgesia en el terreny econòmic. Seria reconèixer, amb el nostre no intervencionisme sindical, que els interessos generals de la Nació són interessos que no ens pertanyen. Aquesta intervenció sols és possible, per a ésser eficaç, si la classe obrera s'hi presenta en bloc i aquest bloc o front econòmic obrer només té una única manera d'expressar-se orgànicament: una sola Central Sindical.

Hi ha encara un altre aspecte, i per a mi el més important, de la necessitat d'unitat sindical. La classe obrera peninsular necessita, quan estigui en condicions de prendre el poder, una INSTITUCIÓ NATURAL per a l'expressió de la seva pròpia democràcia. Jo no crec en formes exòtiques, ni molt menys encara amb les purament imaginatives. Per tant, no dubto que, si s'és prou lleïa, amb la nostra pròpia classe tothom reconeixerà que no hi ha altre camí per arribar a la unitat que l'exercici d'una veritable democràcia sindical. La pràctica d'aquesta democràcia obrera ens portarà al perfeccionament del concepte sindical i arribar a fer aptes els sindicats com a instruments de realització de totes les reivindicacions obreres. I, el que és més interessant encara; fer-ne l'organisme d'estabilització d'una societat obrera. El Sindicat, doncs, cal que tingui el caràcter d'institució natural i orgànica d'una democràcia que, per a ésser veritable, sols pot ésser obrera i amb una concepció socialista d'organització econòmica.

Creieu, sincerament, obrers de qual·sevulla tendència que sigueu, que els Sindicats poden desenvolupar la seva missió sense fer una unitat completa? Manteniu, doncs, els Comitès d'Enllaç C. N. T.-U. G. T. i treballau, des d'ara, per a la seva superació, perquè puguin canalitzar els anhels de fusió que sent tota la classe obrera. Una sola Central Sindical amb democràcia interna, vol dir que el Front Obrer permanent existirà, en el camp econòmic, des del dia que aquesta fusió es realitzi.

La Nació unida que vulgui salvar el règim franquista tindrà feina

La premsa franquista d'aquests dies es defensa com pot dels atacs que tots els periòdics del món dirigeixen al darrer reducte del nazisme. Intenta desmentir ara les relacions de la GESTAPO amb la policia i amb l'Exèrcit, bo i afirmant que són falsos els afusellaments i que és una invenció la criminal repressió que des de fa vuit anys, és l'únic mètode de govern del franquisme. El cinisme falangista acaba convidant als corresponsals de la premsa estrangera a que comprovin pels seus propis ulls com la pau, la tranquil·litat i la democràcia catòlica i orgànica regnen a Espanya.

Portats pel desig de col·laborar a la tasca de descobrir la veritat, nosaltres demanem abans que res que hom faciliti als corresponsals estrangers un volum complet dels discursos de Franco i de Serrano Sunyer. I un resum de les activitats falangistes en el temps de les victòries nazis: atacs als consulats britànics, crema de periòdics anglesos en plena via pública, tracte barroer als súbdits de les Nacions Unides, espionatge alemany, ravital·lament dels submarins nazis, manifestacions pro-Gibraltar, etc, etc. Després d'això que hom els deixi veure els arxius secrets de la Policia. Que preguntin al Director General de Seguretat com es diu el Cap de la GESTAPO a Barcelona, i que vegin el nombre exorbitant — en un temps de guerra total — de súbdits nazis, forts i ben plantats, que es passegen per la península.

Potser alguns d'aquests corresponsals que ara invita el Govern franquista arribaren un dia a Espanya travessant clandestinament els Pirineus, acompanyats per guies antifeixistes, i foren ajudes republicanes les que trobaren per a tot el país. Però si no tingueren la sort de burlar la policia, els refugiats que arribaven aquí eren interrogats per la Gestapo a Figueres, Lleida o Irun abans d'ésser-ho pels falangistes amb llurs mètodes contundents. Després hom els enviava a un camp de concentració. En canvi els refugiats d'ara — els oficials — s'els rep amb tots els miraments. Els oficials i policies alemanys son enquadrats en el S.I.M. franquista. Himmler en persona vingué fa un any a organitzar-lo. I avui funcionen, en certs llocs fronterers, serveis de guerra hitlerians que tenen per missió portar agents provocadors a França on, a la reraguarda dels aliats, executen els actes de sabotatge que hom llegeix cada dia en els diaris.

I parlant de la Division Azul que, segons les últimes declaracions de Franco, era una divisió de

El moviment obrer treu tota la seva força de cohesió i la consciència d'aquesta força de l'exercici de la democràcia.

El primer paladi de la democràcia ha d'ésser doncs el moviment obrer.

El capitalisme mobilitza més fàcilment els seus capitals en tant que pot evitar el control democràtic.

La burgesia és doncs un enemic permanent de la democràcia.

Acció Cooperatista Catalana

Per tal de reagrupar tots els cooperatistes catalans s'està organitzant a França « Acció Cooperatista Catalana ». A fi d'ultimar la seva creació i d'estudiar els problemes que afecten a la Cooperació catalana — consum, producció i treball, agrícola — es celebrarà a Tolosa els dies 28 i 29 d'abril una

CONFERENCIA COOPERATISTA on podran assistir-hi tots els cooperadors de Catalunya que es troben exiliats a França.

Envieu la vostra adhesió « Acció Cooperatista Catalana », 1, boulevard d'Arcolè, Toulouse (H.-Gar.)

Pel futur de la Cooperació catalana no deixeu d'enviar la vostra adhesió!

La Comissió Organitzadora

voluntaris, mancada, per tant, de caràcter oficial, serà oportú cridar l'atenció dels periodistes estrangers sobre el fet d'haver-se concedit no fa gaire la Cruz Laureada de San Fernando a un caporal d'Infanteria « por su heroica actuación frente al enemigo en los días 4 al 7 de Diciembre de 1941 » segons apareix en el « Diario Oficial del Ejército » el dia 5 del corrent. Cal fer comentaris? Creiem que no

— 0 —

I en quant als afusellaments, per si no n'hi havia prou amb el continu funcionament dels piquets d'execució a totes les capitals de la Península, l'aplicació de tortures en els calabossos. La Llei de Fugues per tot arreu — darrerament s'endona una cas a la Plaça Universitat de Barcelona, on matàren a trets uns presesos atracadors (els qui no pensen com Franco són tots atracadors) als quals els havien trobat premsa clandestina — els recents aconeximents dels Pirineus, han donat lloc per accentuar la brutal i inhumana repressió que no té preceents en la història. Els casos són nombrosos i les ordres de no fer presoners donades per Moscardó i Yagüe a llurs tropes són conegudes per tots els ciutadans de les zones frontereres i del reste del país. Com a botó de mostra citarem només un cas; l'últim de que ens assabentem: A mitjans del mes passat, en el poble R, prop de Girona, un jove antifeixista, el company A. G., estava treballant en el camp quan fou detingut per una patrulla de soldats i interrogat. Registraren la masia on habitava i li trobaren una fulla de propaganda clandestina. RES MÉS QUE AIXO. Ni una arma ni una altra prova delictiva. Quatre hores més tard el nostre company A. G. era traslladat al poble de Santa Coloma on a continuació el passaren per les armes. El fet és brutal i com aquest n'hi ha molts altres. Si cal donarem noms i dades d'ells així com dels responsables directes de tals crims.

I ara preguntem: Si no és la Gestapo la que orienta l'acció de l'Exèrcit, tant baix ha caigut aquest que s'ha transformat en una banda d'assassins que ni tant sols jutja als presoners i els mata covardament, CLANDESTINAMENT, com quan assassinar a Lluís Companys!

Estructura organica provisional del Moviment Socialista de Catalunya

CONSELL DE COORDINACIO

En la Conferència del Moviment Socialista de Catalunya, celebrada a Tolosa el dia 14 de gener del 1945, queda elegit un Consell de Coordinació amb caràcter provisional.

El Consell serà ampliat amb un delegat de cada Delegació Departamental que es constitueixi.

SECRETARIAT

El Consell elegirà del seu si un Secretariat compost de tres membres

Aquest Secretariat portarà la vida del Moviment Socialista de Catalunya i en donarà compte al Consell de Coordinació, que convocarà periòdicament.

Constituirà les Comissions de Treball que cregui convenient i adaptarà a qualsevol dels treballs que necessiti realitzar els adherents que cregui més aptes.

Dirigirà i controlarà les publicacions i la propaganda.

DELEGACIONS

Es constituïran Delegacions del Moviment Socialista de Catalunya a tot arreu, i la seva constitució serà examinada i autoritzada pel Consell de Coordinació i, mentre's aquest no es reuneixi pel Secretariat.

ADHESIONS

Les peticions d'adhesió seran comunicades immediatament al Secretariat el qual previ un examen podrà acceptar les provisionals i seran efectives per l'aprovació del Consell de Coordinació, després d'una informació de la moralitat política i personal dels adherents.

Es pagarà una quota mínima de 30 frs. per adherent i per mes. Els adherents col·lectius versaran al Moviment Socialista de Catalunya les quotes dels militants seus que constitueixin la Delegació.

COMISSIONS

Queden constituïdes dues Comissions:

- La d'edició i propaganda.
- La de laboració de projectes de programa, resolucions i estructura.

Tolosa, 14 de gener del 1945

Administració

Les liquidacions d'« Endavant » deuen enviar-se fins a nova ordre a Joan Aleu, 40, Place de Verdun, Castelnau-d'Aude.

Salvador Seguí i la seva època

Me'n recordo bé. Estàvem a la Secretaria del nostre Sindicat de les Arts Gràfiques, com cada tarde, a la sortida del treball, ocupats a la ingrata feina, tantes vegades repetida, de reorganitzar el Sindicat, quan va arribar la fatal nova: han assassinat el NOI. El Noi, per autonomia, en els nostres mitjans, no era altre que Salvador Seguí.

La nova, de moment, va aclaparar-nos com si ens haguessin donat un cop de mall al cervell. Després vingué la reacció indignada i freturosa, pistola en mà, vam sortir cap al carrer de la Cadena, on deien s'havia comès l'assassinat.

Seguí, i el seu company Parones, assassinat com ell, ja no hi eren. Havien estat traslladats a un dispensari. Solament una ampla taca de sang s'estenia sobre les pedres d'aquell carrer del Districte cinquè que ell, Seguí, coneixia tant i estimava tant.

Una dona jove, una treballadora anònima, va arribar amb un ram de roses primerenques i el va deixar damunt de la sang encara fresca. Aquell ramell de roses, renovat cada mati i cada vespre, va adornar molts dies el lloc on van caure Seguí i Parones, com una senzilla ofrena del poble als seus germans caiguts, fins que l'autoritat va creure que allò era un acte subversiu i va posar una « pareja » per tal d'evitar-ho.

El Noi es mort! ens repetiem els militants de la C.N.T., i amb aquesta frase s'expressava tota l'angoixa que ens ofegava. Perquè sabíem ben bé que amb la mort de Seguí l'organització confederal rebia el més formidable cop que mai havia rebut.

Perquè Seguí, era l'home representatiu de la tendència constructiva del nostre moviment; perquè era l'home de la visió clara dels nostres problemes; perquè sense deixar d'ésser internacionalista — i precisament per això —, era profundament català i si voleu catalanista i tot.

El capitalisme català, al fer assassinar Seguí, sabia molt bé el que es feia.

La C.N.T. sortia penosament d'un dels períodes de clandestinitat durant els quals els seus homes més capacitats havien reflexionat sobre moltes coses a la presó i a l'exili.

Després de la seva crisi de creixença, el moviment obrer català entrava per les vies de la maduresa. Anava a ésser major d'edat, sota l'impuls d'un estol d'homes abnegats i estudiosos que l'empenyien per camins de responsabilitat, molt més perillosos, per la burgesia, que els emprats fins aleshores. I el cervell orientador d'aquesta nova etapa de la C. N. T. no era altre que Salvador Seguí.

Salvador Seguí tenia totes les condicions per a ésser un veritable líder obrer. Sortit de la pròpia carn proletària, va saber fer-se una cultura que molts no sospitaven en ell. Sencill i fraternal per a tothom, era l'amic i el company de tothom sense « poses » ni gestes de superioritat.

En el treball d'organització la seva paraula era sempre la justa i definitiva, i com a orador era d'una vàlua formidable, no igualada per cap home de la vida pública ibèrica del primer quart del segle XX.

Un periodista burgès va voler afalagar-lo i el va comparar amb Danton. No; Danton no passà d'ésser un arribis'ademaog, solament preocupat en enlairar la seva personalitat. Seguí era l'antitesi de la demagogia i l'home més desinteressat de la terra; i si les seves paraules convencien i arrossegaven a les masses era sencillament perquè sabia interpretar els seus anhels i els hi parlava el seu propi llenguatge.

Molts han criticat i altres alabat a Seguí, de decantar-se massa cap a la política; altres han afirmat temeràriament que, de no haver mort, segurament hauria acabat per ésser un líder republicà d'esquerra, i altres asseguren finalment, que s'hauria decantat cap al comunisme.

Que poc coneixien a Seguí! El nostre Noi, per temperament i per capacitat, era profundament obrerista i tenia de absoluta en els destins de la classe treballadora, i per altre banda tenia massa esperit d'independència per enrolar-se a cap partit que tingués d'enmotllar-se a les ordres d'organismes exòtics, sense coneixement dels nostres problemes, ni de la nostra psicologia.

Jo no vull afirmar el que hauria estat Seguí si no l'haguessin mort, però si crec poder dir que sota la seva influència la C.N.T. hauria pres un caire constructiu — sense deixar d'ésser revolucionari — que jamai va poder assolir malgrat els esforços de molts dels seus homes.

Seguí sabia el que ell propiament valia, on anava i el que volia. Era l'enemic més formidable que a Catalunya tenia el capitalisme, i és per això que va ésser eliminat. Repetim-ho: La burgesia sabia ben bé el que es feia.

Al recordar ara a l'amic i al mestre, fem un ramell de roses simbòliques i posem-lo mentalment sobre l'empedrat d'aquell popular carrer del Districte cinquè de Barcelona, que ell regà amb la seva sang generosa, i que aviat es tornarà dir: Carrer de Salvador Seguí.

Angel ROIG

En política hi ha sumes que resten

(Ve de la pàgina 8)

que en Ramon o en Pau votessin per les esquerres perquè els seus enemics mortals ho fessin per les dretes.

L'odi triomfava; era el motor de la consciència d'a'guns. L'questa trista realitat, el cafeter filòsof no la ignorava, ben al contrari, en treia conseqüències i deduccions i deia: no, no, en aritmètica tots els factors d'una suma són positius; en política no. La política només pot traduir-se algebràicament o sigui que en una aliança; en una unió; o bé en una solidaritat, equivalents a una adició política i entren sovint factors positius i negatius.

Per això nosaltres voldríem que el cervell que les concep i el motor que les impulsa, fos a Catalunya el d'algun català filòsof o sigui que posés una visió amplia i gran, que conegués el passat i entrelluqués l'avenir perquè en la conjunció que s'ha creat o bé que es crees, només hi tinguessin cabuda els factors positius.

E. B

Sense l'exercici de la llibertat no hi ha Socialisme possible. Sense una estructuració Socialista no hi pot haver un veritable exercici de la llibertat.

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms

Domicili

Departament

Per 13 numeros : 50 francs :

Advertim els nostres amics que amb els 50 francs hi comptem les despeses de franqueig.

AJUDEU

Endavant

Tot caminant

En política hi ha sumes que resten

Mai ningú no hauria pensat que en aquell poblet de malamort hi hagués un cafeter filòsof que tractés les qüestions polítiques amb tanta adreça.

Republicà i obrerista de tota la vida, home liberal i bo, dirigia el seu negoci d'una manera personalíssima i haurieu dit, que més que que no pas, el benefici que podia sortir del seu establiment el que certament el seduïa i interessava eren les deduccions psico-ògiques que en podia treure.

Eren pocs, molt pocs, els que el coneixien exactament. Sovint el trobaven assegut al graó de la cuina, l'esguard perdut en la immensitat del fum, d'altres, darrera el taulell, amb el llapis als dits, fent comptes i no pas a l'estil dels altres cafeters. Damunt d'un troç de paper hi veïeu dos grups de noms individuals i col·lectius. Els primers eren els clients que prenien cafè i no jugaven i que ell calculava que durant l'any li costaven cadascú, de 6 a 7 pesetes de perdudes, car usaven cadires, electricitat, llenya a l'hivern, lloguer i despeses, bo i parlant, buidaven les elegants botelles còniques de les « gotes ». Els segons, classificats per equips; el del « burro »; el de la « manilla »; el del « monte », — els catalans en aquest terreny no hem tingut la desgràcia d'inventar gran cosa, — que estaven il·luminats amb xifres marginals representatives del benefici que n'esperava.

I amb totes les coses era igual, original a més no poder. I molt prudent i molt pràctic, però, allà on excel·lia era en el terreny polític; en l'alta especulació política (sic).

Remarqueu, sinó, aquest fet: Mancava una setmana per a les eleccions a Diputats al Parlament Català. Resseguia, a poc a poc, les llistes electorals del poble i de tant en tant, veïeu com alçava el llapis, reflexionava un moment i després marcava amb el signe de menyis i una xifra, un nom de la llista i després un altre; no gaires però.

Algunes vegades coincidia que era un client seu i aleshores s'esforçava per a fer-li comprendre que la millor manera de servir la República era de votar pel diputat de dreta i no s'aturava fins haver-lo conseguit, car en aquell món polític hi havia homes que es guardaven odi a mort i era suficient

(Segueix pàgina 7)

Un comentari a l'obra de Salvador Seguí

per Ambrossi GARRION

ENS ha fet por sempre d'una manera extraordinària, la tendència a convertir els grans homes desapareguts en un mite o en un ídol. Perquè el mite no és altra cosa que la cristallització d'una gesta i l'ídol una figura morta — ben sovint un ninot — que guaita l'avenir amb ulls cecs, ulls morts, de pedra o de fusta. Els mites permaneixen immutables, els ídols careixen de pensament. I la vida dels homes i dels pobles, és activitat material i d'esperit en totes les manifestacions de la mateixa, sota l'impuls de les idees que no es detura i atravesant el temps li dona forma i contingut.

Fins ara, tots els grans moviments socials, sobretot quan tenen una continuïtat, acaben per un complex del que caldria buscar les causes per les quals desapareixen, convertint les grans personalitats mortes, en mites o en ídols. I aleshores es presenta el culte que no té res a veure amb el record, l'exemple i la necessitat de seguir l'obra iniciada per l'home que s'honora. El culte, que quan existeix és perquè s'ha creat una litúrgia, és una cosa extàtica, immutable, que d'alterar-se faria trontollar l'essència del dogma. I quan el dogmatisme s'imposa, és com si ens posés sin dins de la campana neumàtica, on el buid acaba amb la vida de tot quan s'hi tanca.

Totes aquestes coses les diem pensant en aquella gran personalitat, en aquell magnífic militant d'avantguarda del moviment obrer de Catalunya que fou Salvador Seguí. Han passat molts anys des de que la seva sang tacà les pedres dels carrers de Barcelona però malgrat aquest llarg espai de temps, la lluita en que ell quicia ha seguit i segueix encara, és que no eren els qui avui s'anomenen feixistes els mateixos que aleshores dient-se patronals (liberals i somatenistes) o qualsevol cosa així el feien assassinar per mans mercenàries?

Es que no son aquells els qui actualment afusellen obrers en el camp de la Bota, acusant-los de « rojos-separatistas » o d'anarco-sindicalistes? Doncs si la lluita és viva i persistent, l'obra del Noi de Sucre ho és també i el seu exemple i les seves consignes son encara vives i actuals. Per tant, no se'l pot convertir ni en un mite ni en un ídol.

Es pot dir que fou Salvador Seguí el creador del Sindicat Unic, que no

tenia perquè dir-se C.N.T. ni U.G.T. sinó així tan concret de SINDICAT UNIC, que vol dir tots els treballadors units per a fer front a l'enemic. Tots els treballadors, perquè tenen els mateixos problemes perquè son fins dintre del règim burgès, la veritable base de l'economia, perquè estan cridats a ésser-ne els elements directius. I això és el que volia el gran militant sindicalista, comprenent la força d'aquesta unitat. Tal com el treball és un, una la forma per a regir-lo; fórmula que ha d'ésser un bloc massiu sense esquerdes, angles perfectes i arestes tallants, perfecte i absolutament definit. Heu-vos ací el que volia Seguí i perquè anava a aconseguir-ho no es troba altre raó ni fórmula que la d'oposar-hi la pistola engegada per assassins a sou.

I després, què? Francesc Layret també pagà amb la vida i amb ell, molts d'altres. La lluita, continua fluctuant, entre el sindicalisme i la burgesia, durant els últims anys de la monarquia i els de la República. Però després d'aquell grotesc « Sindicat Lliure » on els ídols eren Martínez Anido i Arlegui i el mite la Patronal, vegerem com anaven prenent vida a la Península Ibèrica dos Sindicats: l'un predominant a Catalunya i l'altre en terres de parla castellana. Realment ambdós responien a un sentit netament obrerista i no hi havia n'hi ha, en l'un ni e. l'altre, res que pugui enterbolir aquest concepte. Però donaven la impressió de que lluitaven per interessos diferents, i oblidaven per l'una i l'altre banda de que les reivindicacions obreres son unes i prou, no solament a Espanya sinó a tots els països del món on perdura encara el règim del capitalisme.

La guerra contra Franco porta una unitat, aliança o com es vulgui dir-la però no s'aconseguí la fusió que era el que s'imposava. En aquests anys d'exili no s'ha anat pas més enllà. Sigui per la influència de determinades polítiques: sigui perquè els dirigents o responsables no acaben de posar-se d'acord, la fusió, la unitat sindical no es realitza. Estem convençuts de que l'acord actual és absolutament sincer, sense reserves mentals de cap mena, però una aliança i un acord es poden trencar en un moment donat per causes raonades o absurdes. En canvi, una

unitat o bé persisteix o desapareix. Però mai d'una se'n fan dues.

Tot això és perquè vivim dintre d'una confusió creada per les diferents influències polítiques que actuen en els Sindicats. S'ha confós la posició política amb l'obra econòmica i social que és missió d'aquests. I no volem dir pas que els treballadors no hagin d'actuar en política. Tot el contrari. Però també vol dir que no s'hau de barrejar les coses. De tot aquest aigua-barrelg, en ve una pèrdua de força i de consistència, que ens fa ésser febles i que ens dona aquell aspecte que abans s'anomenava « balcànic ».

Amb tantes aliances, unions i altres coses que ara es porten i que serveixen per demostrar tot el contrari del que anuncien, ningú acaba de veure que la veritable unitat, la única que ens pot fer avançar és la obrera realitzada essencialment en el Sindicat, i oposar-se a totes les manobres polítiques siguin o no siguin terribles. La manobra, com la perifrasa, és el mitjà d'arribar a les coses donant voltes i revoltes o quedant-se moltes vegades en un tombant del camí i ara, aquest, ha d'ésser dret i s'hi ha d'anar de cara.

Hauríem volgut parlar també de la posició catalana, ferma, però oberta de Salvador Seguí, sinó després dels límits d'aquest comentari. Sols direm que aquella veu llunyana del « Noi de Sucre » ressonà en les nostres oïdes diferents vegades, en la conferència apassionant en molts punts que Juli Borràs dona el diumenge, onze d'aquest mes a Tolosa. Però insistim en el que deïem al començament. Ara que fa vint-i-dos anys de l'assassinat de Seguí, la seva obra és més viva i més necessària que mai. I el millor homenatge que podria oferir-se-li seria el de realitzar finalment la unitat sindical a que aspirava i que a més d'obrir-nos el camí de la nostra terra, seria la base de la nova política de justícia, per la que hem lluitat, per la que patim i que volem veure realitzada no per nosaltres solament sinó per aquells que ens segueixen en el temps.

De no ésser així hi ha el perill, i la vergonya, que no poguem oferir com a resultat de tots els nostres morts de totes les lluites i sofriments, altra cosa que les cendres fredes d'un sacrifici estèril.

Ambrossi GARRION